

Träslottet - Pensionatdemonen

Det var verkligen ett välutrustat och påkostat pensionat. Taken var höga, golven var blanka och servicen var oklanderlig. I det lilla rum vid sidan av matsalen som Hippien och jag fått hyra fanns en hel vägg med välfyllda bokhyllor, en rejäl diskbänk och flera garderober. I taket hängde en samling handväskor på krokar, kanske liksom böckerna kvarlämnad av någon tidigare gäst. Sängen var mjuk och bred nog att rymma hela familjen.

Jag vaknade i gryningen av att Hippien hamrade i väggen vid huvudändan av sängen. Han höll uppenbart på att spika upp något konstverk. I halvdunklet skymtade jag något slags kollage med en vit mask och en vit handske som spretade ut mellan färgglada blommor och fåglar.

- Har du inte sovit i natt?

- Jag har skapat, som du ser. Och ringt en del viktiga samtal.

Dottern som insjuknat i feber i går kväll satt blek och lutad mot väggen med en tallrik äppelkräm i knät. Jag tog henne i famnen och smekte henne över pannan.

- Jag hämtade kräm i köket men hon äter den inte, sade Hippien och ryckte på axlarna.

- Hon behöver Alvedon. Hon är ju alldeles brännhet och hennes ögon är variga. Kan du räcka mig tuben, den står i hyllan?

Hippien räckte mig tuben och fortsatte spika.

- Det hade varit fint med ett glas vatten också.

- Något tänkte jag väl att du kunde fixa själv.

Jag krånglade mig ur dotterns grepp, pallade upp henne mot några kuddar, hämtade vatten och lyckades truga i dottern den brusande drycken.

- Så roligt att du har börjat skapa igen, sa jag för att byta ämne.

- Jo det kan ju vara nödvändigt när sinnet är i uppror. Jag har en del saker att tala med dig om. Om du vill veta så talade jag allvar med både Cedrik och Barbro i natt. Och Anders, ja du känner inte honom.

- Om mig, förmodar jag? Och drack whisky?

Jag kunde inte undgå att notera den tomma whiskyflaskan på sängbordet.

- Och vad är det här?

Till höger om kollaget fanns en stor svart cirkel på väggen, med ryska tecken och någon slags demonisk symbol i mitten.

- Den här fanns här inte igår?

- Ny teknik, förklarade Hippien nonchalant. Jag projicerade en hemsida på väggen och den brände sig fast omedelbart. Bara att fylla i konturerna.

Jag funderade i mitt stilla sinne på hur mycket vi skulle bli skyldiga pensionatet i skadestånd, men så ingenting.

- Nu undrar du kanske vad jag talade med A, B och C om, fortsatte Hippien. Det var som sagt ord och inga visor.

- Låt mig gissa: du har tröttnat på att jag dricker för mycket vin och kastar saker omkring mig i en enda röra?

- Alldeles riktigt. Och det finns gränser för en mans tålamod. Mina vänner förstod mycket väl vad jag talade om. Jag har redan börjat packa som du ser.

- Men du har väl också dina brister? Och barnen då? Och pensionatet? Du kan ju inte bara lämna oss? Vi har ju hyrt för en vecka till?

Hippien spände sammetsögonen i mig och såg så där underbart övergiven och orättvist behandlad ut. Det hade varit lätt att förföra honom i det ögonblicket och släta över alla konflikter. Men dottern satt ju i sängen, och sonen som troligen var ute och sprang i korridorerna kunde ju komma när som helst.

Jag ignorerade Hippien och började i stället leta efter brödkorgen för att göra en smörgås åt dottern. Den skulle vara här någonstans under alla tidningar och tygstycken på diskbänken, men jag hittade den inte. Jag smet ut i köket, där personalen höll på att svabba de röda golven inför frukostbuffén, och blev vänligt hänvisad till bröдавdelningen där det fanns ett överdåd av sorter att välja på.

När jag kom tillbaka med smörgås och juice hade Hippien redan börjat bära ut kassar och paket till sin vita skåpbil som stod parkerad på grusplanen. Han hade också tagit de möbler som vi hade haft med oss till

pensionatet, ett par stolar och mitt lilla vita skrivbord. Jag blev förbannad och kastade en stol på honom.

- Skrivbordet är faktiskt mitt! Det har jag fått i arv efter min mor! Bär tillbaka det!

Plötsligt hörde jag ett harklande i skuggan invid skåpbilen. Ur dunklet reste sig en svart gestalt med krusigt, tovig hår. Hans ansikte syntes tydligt, medan resten av kroppen liksom smalnade av nedåt, som en mörk rök ur jorden. Det såg ut som om han stod på ett ben. Jag förstod med en gång att det måste vara den ryska demonen från cirkeln på väggen som tagit materiell gestalt.

- Hm, nu var han ju inte ensam om att dricka den där whiskyn, kraxade demonen. Jag var med honom hela natten, så skulden är delvis min.

Det var något mystiskt och på något märkligt vis respektingivande över den mörka gestalten. Ifall han inte hade omgivit sig med en så påtaglig stank av död och förruttnelse hade jag nog tyckt han var riktigt attraktiv. Jag har alltid haft en svaghet för karlar med rufsigt hår, smala ben och whiskysprucken röst.

Jag nickade avmätt åt demonen eftersom jag inte var säker på att Hippien såg honom, och fortsatte min tröstlösa kamp för att försöka få Hippien att låta bli att köra sin väg. Jag förklarade att han var berusad och trafikfarlig och att han skulle ångra sig i morgon, med resultatet att han öppnade en ny flaska och slog sig för bröstet. Till slut fick jag hjälp av ett par unga grabbar som strosade på gårdsplanen att bära in karln i rummet och sätta honom i en fåtölj. Hippien verkade faktiskt lugna sig en smula.

Demonen förvandlade sig till en bordslampa med fot i terrakotta och en lång näsa prydd av små stålbågade glasögon. "Så här ser jag ut i de nordiska länderna" viskade han med ett besserwisseraktigt leende.

Medan jag letade efter ett plåster till den ene grabben och den andre masserade min ömma rygg med en praktfull bärnstensklubba råkade Hippien på något mystiskt sätt försvinna igen. Jag hörde skåpbilen starta på gårdsplanen och gav upp kampen för denna gång. Jag visste ju att han skulle komma igen.